

Î N C H E I E R E

30 ianuarie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Ion Druță
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Întreprinderea Individuală „Ecaterina Catană”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Individuale
„Ecaterina Catană” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni cu
privire contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2013, prin care a
fost admis apelul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni,
casată hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 18 aprilie 2013, și emisă o nouă hotărâre
prin care acțiunea a fost respinsă,

c o n s t a t ă :

La data de 05 decembrie 2012, ÎI „Ecaterina Catană” a depus cerere de chemare
în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni cu privire la
contestarea actului administrativ.

În motivarea cererii reclamantul a invocat că, la data de 11 septembrie 2011, ÎI
„Ecaterina Catană” a fost supusă unui control fiscal, efectuat prin metoda verificării
operative la punctul comercial depozit, amplasat pe str. M. Cogălniceanu, 4 or.
Hîncești. În urma controlului efectuat de către inspectorii Inspectoratului Fiscal de
Stat pe raionul Ialoveni a fost perfectat actul de control nr. 1-583267, în care s-a
indicat că ÎI „Ecaterina Catană” în subdiviziunea supusă verificării nu păstrează și nu
comercializează băuturi alcoolice, însă la momentul controlului s-a depistat existența
facturii de expediție MA nr.2105393 din 08 septembrie 2012 în care a fost indicată
producție alcoolică: „Pșenicinaia vodka”, „Zernoff Brendi”; „Petrovscaia vodka”,
„Gospodar piper” ș.a.

Considerînd că cele indicate în actul de control nu corespund realității ÎI
„Ecaterina Catană” a înaintat un dezacord asupra actului de control din 11 septembrie
2012, însoțit de argumente și documente confirmative în acest sens, însă dezacordul a
fost lăsat fără examinare.

Menționează că, la 11 octombrie 2012, în rezultatul examinării cacului de control Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni a emis decizia nr.161 prin care a decis de a sancționarea ÎI „Ecaterina Catană” în temeiul art. 10 al. (4) al Legii nr.854 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, și de a-i aplica amendă în sumă de 37 001 lei, ce constituie mărimea valorii brute a mărfurilor păstrate și livrate pentru desfășurarea activității reglementate prin licențiere în lipsa licenței respective.

Consideră reclamanta decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni nr. 161 din 11 octombrie 2012, neîntemeiată deoarece ÎI „Ecaterina Catană” este titulară a licenței seria AMMII nr.039290 eliberată de Camera de licențiere din subordinea Ministerului Economiei în temeiul art. 7 alin. (20) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător pentru genul de activitate reglementat prin licențiere: „păstrarea și comercializarea angro a producției alcoolice produse de producătorii autohtoni”.

Invocă că, la data de 05 noiembrie 2012, s-a adresat cu cerere prealabilă la Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni privind anularea deciziei de sancționare ca nefondată, însă nu a primit nici un răspuns.

Solicită anularea deciziei Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni nr. 161 din 11 octombrie 2012 ca fiind ilegală și neîntemeiată.

Prin hotărârea Judecătoriei Ialoveni din 18 aprilie 2013, acțiunea a fost admisă fiind anulată ca ilegală decizia Inspectoratului de Stat pe raionul Ialoveni nr. 161 din 11 octombrie 2012.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 01 octombrie 2013, a fost admis apelul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Ialoveni, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La adoptarea deciziei, în susținerea concluziilor sale, instanța de apel, cu referire la prevederile art. 10 a Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, a reținut că, ÎI „Ecaterina Catană”, este titularul licenței seria AMMII nr. 039290 eliberată de Camera de Licențiere din subordinea Ministerului Economiei în temeiul art. 7 alin.(2) al Legii privind reglementarea prin licențiere a activității de întreprinzător, pentru genul de activitate reglementat prin licențiere: „păstrarea și comercializarea angro a producției alcoolice produse de producătorii autohtoni”, cu desfășurarea licenței pe adresa or. Ialoveni, str. Basarabia 2, însă ÎI „Ecaterina Catană” a admis desfășurarea activității pe o altă adresă, la care nu deținea licență. Concluzionând, astfel, că aplicarea art. 10 Legii cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, la emiterea actului administrativ contestat, nu contravine normelor legale.

La data de 02 decembrie 2013, ÎI „Ecaterina Catană” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea cererii de recurs a invocat că decizia instanței de apel a fost emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și normelor de drept procesual în deosebi a prevederilor Legii cu privire la întreprinderi și antreprenoriat, Codului Fiscal și Codului de Procedură Civilă. Instanța de apel a examinat unilateral circumstanțele cauzei și a lăsat fără apreciere argumentele și documentele anexate la materialele cauzei care confirmă temeinicia acțiunii înaintate.

A mai indicat că a luat cunoștință de decizia instanței de apel din 01 octombrie 2013 la data de 11 noiembrie 2013. Termenul de contestarea a deciziei instanței de apel expiră la data de 01 decembrie 2013. Însă, dat fiind faptul că ultima zi a termenului de declarare a recursului 01 decembrie 2013 a fost zi de duminică consideră că a depus recursul la data de 02 decembrie 2013 în termen.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

După cum atestă materialele Decizia Curții de apel Chișinău din 01 octombrie 2013 a fost expediată recurentului spre cunoștință la data de 17 octombrie 2013 (f.d. 57).

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul, la 02 decembrie 2013, în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către întreprinderea individuală „Ecaterina Catană” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în instanța de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către ÎI „Ecaterina Catană” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către ÎI „Ecaterina Catană” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către întreprinderea individuală „Ecaterina Catană” se consideră inadmisibil.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Nicolae Clima

Judecătorii

Ion Druță

Tamara Chișca-Doneva